

se matka otci a dědu zavázala, živiti a vychovávatí děti za úplatu jí poskytnutou. Není však smlouvou ve prospěch dětí, pokud se otec a děd zavázali platiti výživné, poněvadž se nezavázali je platiti dětem, nýbrž matce, by mohla z něho hraditi náklad na výživu, kterou podle smlouvy s otcem a dědem byla povinna dětem poskytnouti. Smlouva se proto vůbec nedotýká zákonného nároku dětí na výživu. Podle zákona měly děti nárok na slušnou výživu. Tuto dostaly ať od otce nebo osoby jiné, a nemohou tudíž žádati ještě jednou zaplacení v penězích. Jest přisvědčiti názoru odvolacího soudu, že smlouva by musela býti ujednána s opatrovníkem dětí a schválena soudem, kdyby z ní děti měly nabýti práv. Neboť úmluvou byl by nárok dětí na výživu urovnán a omezen na určené částky, šlo by tedy o smír o výživné, který podle § 233 obč. zák. podléhá schválení soudnímu. Přisvědčiti jest odvolacímu soudu i v tom, že opatrovnícký soud neschválil smlouvu mlčky tím, že dal opatrovníci zmocnění ke sporu, ježto smlouvy s nezletilými vůbec není a následkem toho nemůže ani o jejím schválení býti řeči. Ježto žalobcům zažalovaný nárok nepřísluší vůbec, nemohla žaloba býti zamítnuta jen pro tentokráte.

### Čís. 8165.

#### Jazyková otázka. .

**Soudu nenáleží, by stížnost do usnesení vydaného pouze ve státním jazyku, domáhající se toho, by bylo vydáno též v jazyku menšinovém, odstupoval příslušnému dohlédacímu úřadu.**

(Rozh. ze dne 22. června 1928, R II 206/28.)

Nejvyšší soud odmítl rekurs proti tomu, že usnesení rekursního soudu bylo vydáno jen ve státním jazyku.

#### Důvody:

Podle § 7 zákona ze dne 29. února 1920, čís. 122 sb. z. a n. pokud se týče čl. 96 (1) vládního nařízení ze dne 3. února 1926, čís. 17 sb. z. a n. vyřizují spory o užití jazyka při soudech, úřadech, ústavech, podnicích a orgánech státních, jakož i při úřadech samosprávných a korporacích veřejných příslušné státní orgány dohlédací jako věci státní správy odděleně od věcí, ve které vzešly. Podle čl. 96 (2) uvedeného vládního nařízení strana, která má za to, že bylo porušeno její jazykové právo, může sobě stěžovati ve lhůtě tam uvedené u státního úřadu, jenž podle příslušných zákonů jest povolán vykonávati přímo dohlédací právo nad orgánem, do jehož opatření si stěžuje, pokud úřadu dohlédacímu také náleží rozhodovati o stížnostech. Shledá-li tento úřad, že není příslušným, odstoupí stížnost ihned příslušnému úřadu a zpraví o tom stěžovatele. Z toho jde, že tyto spory před soudy nepatří a že soudům ani

nenáleží, by takové stížnosti odstupovaly příslušnému úřadu dohlédacímu (zde presidiu vrchního zemského soudu v Brně), a nezbylo proto, než rekurs v tomto bodě odmítnouti.

### Čís. 8166.

**K opovědi změny ve výši vkladů jednotlivých komanditistů se vyžaduje, by byl vykázán souhlas všech společníků (komplementářů i komanditistů).**

(Rozh. ze dne 23. června 1928, R I 365/28.)

Opověď, jíž byla ohlášena k rejstříku změna ve výši vkladů jednotlivých komanditistů, vrátil rejstříkový soud, by byla ověřeně podepsána všemi ostatními komanditisty. Důvody: Změna ve výši vkladů jednotlivých komanditistů dotýká se právních zájmů i ostatních komanditistů, pročež jejich souhlas se změnou musí býti vykázán (čl. 171, 129 obch. zák. se zřetelem na čl. 151 obch. zák.). Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: Stačí odkázati na správné, zákonu odpovídající odůvodnění napadeného usnesení, které není vývody rekursu vyvráceno. K vývodům rekursu se podotýká, že podle čl. 171 obch. zák. i v tom případě, že některý komanditista jen s částí svého vkladu ze společnosti vystoupí, musí tato okolnost býti k obchodnímu rejstříku přihlášena. Podobně i při zvýšení vkladu komanditistů musí okolnost ta býti přihlášena (čl. 151 čís. 4 obch. zák.). V obou případech pak, poněvadž tu jde o změnu společenského poměru co do výše vkladů a otázka ta, jak správně na to poukázal soud prvního stupně, dotýká se poměru všech společníků: komplementáře i komanditistů, jsou tedy všichni zúčastnění a jest proto správně soudem rejstříkovým požadováno doplnění opovědi též předpisy ostatních komanditistů. Na tomto zákonném požadavku nemůže nic měniti okolnost, že jeden komanditista bydlí v Americe.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu neshledav podmínky § 16 nesp. říz.

### Čís. 8167.

**Vymáhající věřitel, jenž nedošel úplného zaplacení z nejvyššího podání proto, že byl bernímu úřadu v přednostním pořadí příkázán nedoplatek dávky z majetku, vážnoucí na prodané nemovitosti, jest oprávněn domáhati se na tom, komu byla dávka z majetku předeepsána, zaplacení ve výši onoho nedoplatku.**

(Rozh. ze dne 23. června 1928, Rv I 1903/27.)

H. prodal dne 24. března 1924 nemovitost R-ovi. K návrhu žalobkyně byla tato nemovitost dne 17. března 1926 prodána ve dražbě. K rozvrhu